

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/71/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2623010134
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2623010134.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Andrey Kondllovej, v trestnej veci obžalovaného A. A., pre prečin porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 20, § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Senica zo 07.04.2025, č. k. 2T/16/2023-591, na verejnom zasadnutí konanom dňa 13.01.2026 v Trnave takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu zrušuje.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný A. A., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom B. C. XXXX/XX, D. - E.

o d s u d z u j e

podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 (ďalej len Trestný zákon) s prihliadnutím na § 36 písm. l), písm. n), § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 41 ods. 1, § 42 ods. 1 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona sa r u š í výrok o treste, ktorý bol obžalovanému uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Senica zo dňa 30.11.2023, sp. zn. 1T/15/2022 právoplatným dňa 16.04.2024 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 16.04.2024, sp. zn. 6To/26/2024, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) rozsudkom zo 07.04.2025, č. k. 2T/16/2023-591 (ďalej aj napadnutý rozsudok) uznal obžalovaného A. A. (ďalej len obžalovaný) za vinného z prečinu porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 20, § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a prečinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že po predchádzajúcej vzájomnej dohode v presne nezistenom čase

v nočných hodinách zo dňa 7.6.2021 na deň 8.6.2021 neoprávnene vnikli na uzavretý dvor rodinného domu č. XXX v obci F., ktorý užívali poškodení G. A. a H. A. tak, že prekonali oplotenie záhrady domu cez bránu z vonkajšej strany zabezpečenej guľou, ktorú z vnútornej strany otvorili, následne na dome vypáčili okno toalety, pootvorené na vetranie, cez ktoré obvinený A. A. vnikol do vnútorných priestorov domu, kde otvoril zvnútra ods. H. B. balkónové dvere, odkiaľ následne odcudzili z kuchynskej linky indukčnú varnú dosku zn. Gorenje, mikrovlnnú rúru zn. Beko, husle Stradivari, cestovný kufor, do ktorého vložili 26 fliaš tvrdého alkoholu a 15 fliaš vína, motorovú pílu zn. Husqvarna 372 XP, 1 pár futbalových štulní, telefón zn. Huawei, ochladzovač vzduchu Strend Pro, z dvora odcudzili bicykel BeFly Flip a vibračnú dosku na zarovnanie kameňa, čím spôsobili G. A., nar. XX.XX.XXXX a H. A., nar. XX.X.XXXX, obaja trvale bytom F. XXX škodu krádežou vo výške 1685,- € podľa odborných vyjadrení, pričom obž. A. A. sa uvedeného konania dopustil aj napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 3T 35/2020-664 zo dňa 15.10.2020, právoplatným dňa 31.10.2020, odsúdený za prečin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 212 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustil krádežou hnutelných vecí.

Okresný súd za to obžalovanému uložil podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2, § 36 písm. l), písm. n), § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona a s poukazom na § 41 ods. 1 a § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste, ktorý bol obžalovanému uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Senica zo dňa 30.11.2023, sp. zn. 1T/15/2022 právoplatným dňa 16.04.2024 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 16.04.2024, sp. zn. 6To/26/2024, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. A podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona bol obžalovanému uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 18 mesiacov. Okresný súd rozhodol aj o náhrade škody tak, že postupom podľa § 287 ods. 1 Trestného zákona uložil obžalovanému povinnosť nahradiť spoločne a nerozdielne s odsúdeným H. B. poškodeným G. A. a H. A. škodu vo výške 1.026 eur a podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd týchto poškodených so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní a poučení o opravnom prostriedku prokurátor sa vzdal práva podať odvolanie a obžalovaný si ponechal lehotu, avšak v zákonnej lehote podal odvolanie čo do výroku o treste.

V písomne odôvodnenom odvolaní (prostredníctvom obhajkyne) obžalovaný uviedol, že výmera trestu odňatia slobody 2 roky je neprimerane prísna, keď súhrnný trest je uložený viac ako v dvojnásobnej výmere a tak má za to, že okresný súd porušil ustanovenie § 33a, § 34 ods. 1 a 4 Trestného zákona, keď neprihliadol zároveň ani na povahu a závažnosť trestného činu a škoda spôsobená trestným činom bola vo výške malej škody. Podľa názoru obhajoby bolo treba obžalovanému priznať aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. p) Trestného zákona, keď trestné stíhanie bolo začaté dňa 08.06.2021, uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané dňa 27.07.2022, obžaloba bola podaná na súd dňa 10.03.2023 a ku dňu vyhlásenia rozsudku (07.04.2025) prebehla doba takmer 4 rokov, pričom prieťahy nie je možné pričítať spravodlivo ani obžalovanému ani obhajobe. Obžalovaný sa ku skutku priznal, s OČTK riadne spolupracoval a preto túto dobu je potrebné považovať za neprimeranú. Navrhol napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušiť a uložiť mu súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov.

Obhajoba deň pred uskutočnením verejného zasadnutia poslala krajskému súdu doplnenie odvolania a uviedla, že po prepustení z posledného výkonu trestu sa prihlásil na úrad práce, aktívne si hľadá zamestnanie a v rámci svojich zdravotných možností pracuje aspoň brigádne. Prerušenie záznamov v kontrolnom preukaze Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny je z dôvodu, že musel v roku 2024 opätovne nastúpiť do výkonu trestu. V roku 2024 sa mu podarilo pracovať v Rakúsku, a to v období od 27.02.2024 do 15.03.2024. Žije v spoločnej domácnosti s družkou H. I., bytom J. K. L. A. XXXX/X, J. XXXXX, pričom v rámci svojich možností sa jej snaží prispievať na chod domácnosti. Pomáha jej tiež so starostlivosťou o jej mal. dcéru. Pre družku sa snaží byť oporou. Má dlhodobé zdravotné ťažkosti neurologického charakteru, ktoré sú následkom vážnej dopravnej nehody z obdobia pred približne 17 rokmi. Tieto zdravotné obmedzenia mu sťažujú plnohodnotné pracovné uplatnenie, napriek tomu sa snaží fungovať zodpovedne a viesť riadny život. V súčasnosti je práceneschopný a absolvuje viaceré vyšetrenia. Nie je pre neho vhodná práca s bremenami, musí sa vyhýbať dlhodobej práci v predklone, pri fyzickej námahe musí nosiť bedrový pás. Má za to, že trest, ktorý mu bol uložený napadnutým

rozsudkom je neprímerane prísny a nezohľadňuje jeho individuálne okolnosti ako aj jeho blízkych. Z priebehu vykonávania jednotlivých trestov je zrejme, že sa vždy snaží zaradiť do bežného života, avšak riadne fungovanie v spoločnosti mu opakovane znemožňuje ukladanie trestov za skutky, ktorých sa dopustil už v dávnejšej minulosti. Svoje minulé konanie úprimne ľutuje. Má za to, že je dostatočne preukázané, že doteraz uložené a vykonané tresty mali na neho výchovné pôsobenie a ďalšie uloženie nepodmienečného trestu si už nesplní svoj účel tak, ako ho definuje Trestný zákon. Jeho opätovné zaradenie do výkonu trestu by predstavoval zrejme najväčší postih pre jeho partnerku H. I. a jej mal. dcéru. Od rozhodovania Okresného súdu Senica tiež došlo k zhoršeniu jeho zdravotného stavu, pričom uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody zvlášť v takej dlhej výmere by mu tiež znemožnilo absolvovať potrebné vyšetrenia. Navrhol, aby krajský súd zobral do úvahy možnosť aplikovať na vec ust. § 44 Trestného zákona a zároveň poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.03.2022, sp. zn. 5Tdo/61/2021, ktorý uviedol: „Vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 44 Tr. zák., súd je oprávnený od uloženia súhrnného trestu upustiť v prípade, ak sú splnené formálne podmienky na jeho uloženie ustanovené v § 42 citovaného zákona, pričom zároveň pokladá trest uložený skorším rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný. Za dostatočný však nemožno považovať trest uložený skorším rozsudkom, ktorý by súd pokiaľ ide o druh a výmeru, nemohol uložiť za situácie, keby rozhodoval v spoločnom konaní o zbíhajúcich sa trestných činoch (R 39/1971).

Zároveň je potrebné podotknúť, že pri upustení od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Tr. zák. platia všeobecné zásady ukladania trestov pokiaľ ide o výmeru trestu (§ 34 Tr. zák.), pričom je predovšetkým nutné prihliadnúť na povahu a závažnosť prejednávanej, ako aj predchádzajúcej trestnej činnosti, pomery páchatel'a a možnosti jeho nápravy, a to aj s ohľadom na skutočnosť, ak doposiaľ vykonaný trest uložený predchádzajúcim rozhodnutím, plní svoj účel.“

V závere obhajoba uviedla, že aplikácia ust. § 44 Trestného zákona prichádza do úvahy aj vzhľadom na jeho vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní, keď súd môže ukladať trest odňatia slobody znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby (§ 39 ods. 5 Trestného zákona). K odvolaniu pripojil kontrolný preukaz úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, upomínanie žalobu v nemeckom jazyku, osobné vyjadrenie H. I. zo dňa 06.01.2026, odpis potvrdenia o dočasnej práceneschopnosti, lekárska správa A. H. M. E., A. zo dňa 17.12.2025, neurologické vyšetrenie z neurologickej ambulancie A. H. M. E., A. zo dňa 17.12.2025, výmenný poukaz na odborné vyšetrenie zo dňa 11.12.2025 a lekársku správu zo dňa 28.02.2025 z Nemocnice pre obvinených a odsúdených ÚVTOS Trenčín.

Za účelom prejednania podaného odvolania nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 13.01.2026 (termín bol nariadený aj skôr, ale tento bol zrušený, nakoľko obžalovaný podal žiadosť o ustanovenie obhajcu), na ktoré sa dostavili obžalovaný, jeho obhajkyňa a prokurátorka krajskej prokuratúry. Prokurátorka v rámci konečného návrhu navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, obhajkyňa obžalovaného navrhla, aby krajský súd odvolaniu vyhovel a obžalovaný žiadal krajský súd, aby tento zobral do úvahy všetky jeho odvolacie námietky a zdôraznil, že vedie riadny život, naskytla sa mu možnosť žiť so svojou partnerkou a preto nechce nastúpiť do výkonu trestu.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im

predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku, ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania na to oprávnenou osobou - obžalovaným, postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné.

Keďže ide o napadnutý výrok o treste, ktorému sa vytyka jeho prísnosť zo strany obhajoby, krajský súd považuje na úvod za potrebné pripomenúť niektoré teoretické východiská rozhodné pre ukladanie trestu. Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatela a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatela si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatela. Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatelov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatela a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný

zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatelmi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnuť podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ust. § 34 ods. 4 Trestného zákona prihliadnuť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu.

V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a intenzita trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Neprimerane prísne (ale, samozrejme, i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatel'a i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatel'om či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchatel'a neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel' oprávnené nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel' je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktorú trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutým predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu je tak možné považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného.

Z uvedených kritérií krajský súd vychádzal aj pri posudzovaní zákonnosti a primeranosti uloženej sankcie v tejto trestnej veci, ktorá sa mu zdala neprimerane prísna a zároveň vyhodnotil, že v predmetnej trestnej veci u obžalovaného zistil dve poľahčujúce a dve priťažujúce okolnosti (pokiaľ ide o poľahčujúcu okolnosť podľa písm. n) Trestného zákona, tak táto nemala byť priznaná, pretože v konaní Okresného súdu Senica sp. zn. 1T/15/2022 priznaná nebola, avšak pre absenciu odvolania prokurátora nemohol toto pochybenie krajský súd revidovať, keďže odvolanie bolo podané v prospech obžalovaného).

Pokiaľ ide o nepriznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. p) Trestného zákona, krajský súd uvádza, že nezistil, žeby trestné stíhanie v predmetnej trestnej veci bolo vedené neprimerane dlho. Obžalovanému bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia dňa 02.08.2022, obžaloba bola podaná dňa 10.03.2023, dňa 28.06.2023 bol vydaný trestný rozkaz, proti ktorému bol podaný odpor zo strany obžalovaného A., pričom spoluobžalovanému B. bol doručený až pri jeho zatknutí dňa 19.03.2024. Okresný súd musel ešte rozhodovať o prijatí obžaloby uznesením, voči ktorému podal obžalovaný A. sťažnosť, ktorú neskôr zobral späť. Hlavné pojednávanie nariadené na 04.06.2024 muselo byť odročené, nakoľko obžalovanému A. nebolo možné doručiť predvolanie. Následne bolo zistené, že obžalovaný nastúpil trest dňa 24.07.2024 a okresný súd začal konať, keď mu ustanovil obhajcu z dôvodu povinnej obhajoby dňa 05.02.2025 a nariadil termín hlavného pojednávania na 07.04.2025. Jedine čo možno vyčítať okresnému súdu je doba nesústredeného konania odkedy zistil, že obžalovaný nastúpil výkon trestu a nariadil hlavné pojednávanie až na apríl roku 2025, čo však nie je obdobie, ktoré možno považovať za natoľko neprimerané, aby sa toto odzrkadlilo v priznaní poľahčujúcej okolnosti uvedenej v ustanovení § 36 písm. p) Trestného zákona.

Krajský súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov nepodmienečne (iný druh trestu nebolo možné uložiť, vzhľadom na ustanovenie § 42 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom), keď prihliadol na osobné pomery obžalovaného, jeho postoj k spáchanému skutku, ktorý sa k spáchaniu trestnej činnosti priznal, na výšku škody, ktorá bola spôsobená, dobu, ktorá od spáchania skutku už uplynula, skutočnosť, že aj keď je 21 krát súdne trestaný nevedú sa proti nemu ďalšie trestné stíhania a najmä skutočnosť, že pokiaľ by okresný súd konal efektívne, mohol byť obžalovanému nariadený trest odňatia slobody v čase, keď sa tento ešte nachádzal v ústave na výkon trestu. Okresný súd obžalovaného na výkon trestu v súlade s § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona správne zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, keďže obžalovaný bol pred spáchaním skutku v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin a preto krajský súd postupoval rovnako pri zmene napadnutého rozsudku okresného súdu. Pri ukladaní súhrnného trestu krajský súd postupoval v súlade s ustanovením § 42 ods. 2 Trestného zákona, keď spolu s uložením súhrnného trestu zrušil výrok o treste uloženom obžalovanému skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, pričom v rámci ukladania súhrnného trestu bolo treba obžalovanému uložiť aj trest zákazu činnosti, keďže tento bol uložený už skorším rozsudkom.

Z vyššie uvedených dôvodov potom bolo rozhodnuté spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku krajského súdu.

Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.